

Warszawa, dnia 11 października 2017 r.

Sygn. akt VI Ka 52/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Jacek Matusik

Sędziowie: SO Anita Jarząbek - Bocian (spr.)

SO Ludmiła Tułaczko

protokolant: p.o. protokolanta sądowego Renata Szczegot

przy udziale prokuratora Mariusza Ejflera

po rozpoznaniu dnia 11 października 2017 r. w Warszawie

sprawy M. Ś., syna J. i M., ur. (...)

w W.

oskarżonego o czyny z art. 279§1kk, art. 278§1kk w zw. z §5 kk, art. 278§1kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku

z dnia 7 lipca 2016 r. sygn. akt II K 209/15

I. zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że:

1. uchyla orzeczenie z punktu 5 o karze łącznej pozbawienia wolności;
2. ustala, że czyn zarzucany oskarżonemu w punkcie IV części wstępnej wyroku (przypisany w punkcie 3 części dyspozytywnej) stanowi wykroczenie z art. 119 § 1 kw i postępowanie karne przeciwko oskarżonemu o ten czyn, na podstawie art. 45 § 1 kw w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 maja 2017 roku w zw. z art. 2 § 1 kw umarza, przejmując koszty postępowania w tej części na rachunek Skarbu Państwa;

II. w pozostałej części tenże wyrok utrzymuje w mocy;

III. na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk za czyny zarzucane oskarżonemu w punktach: I, II, III i V części wstępnej wyroku (przypisane w punktach 1 i 2 części dyspozytywnej) wymierza oskarżonemu karę łączną roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa;

V. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Otwocku kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę oskarżonego w instancji odwoławczej i podatek VAT.

SSO Anita Jarząbek - Bocian SSO Jacek Matusik SSO Ludmiła Tułaczko

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie jednakże zainicjowane w ten sposób postępowanie odwoławcze skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku w kierunku żądanym przez apelującego, choć z innych przyczyn niż przez niego podniesione.

Na wstępie wskazać należy, że Sąd Okręgowy w pełni podziela dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę materiału dowodowego i poczynione na tej podstawie ustalenia faktyczne, które doprowadziły do uznania, iż oskarżony w sposób mu przypisany w zaskarżonym wyroku dopuścił się popełnienia zarzucanych czynów. Ocena zgromadzonych w sprawie dowodów, która doprowadziła do uznania winy podsądnego, sporządzona została z zachowaniem zasad wynikających z art. 4, 5, 7 k.p.k., a więc jest bezstronna, nie narusza granic swobodnej oceny dowodów oraz jest zgodna z prawidłowym rozumowaniem, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, zwłaszcza zaś nie zawiera błędów faktycznych i logicznych. Podnieść należy, że Sąd I instancji w pisemnym uzasadnieniu wskazał, którym dowodom i w jakim zakresie dał wiarę ustalając stan faktyczny w sprawie. Uczynił to w logiczny sposób, przejrzyście przedstawiając swój tok rozumowania wywiedziony z ujawnionego w sprawie materiału dowodowego - czego też nie kwestionował skarżący.

Równie prawidłowymi były ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy w zakresie kary. Aktualnymi dla jej wymiaru pozostają okoliczności przyjęte przez ten Sąd, tak te o charakterze łagodzącym jak i obciążającym, które wbrew odmiennemu twierdzeniu skarżącego, zostały przez Sąd pierwszej instancji w sposób prawidłowy dostrzeżone i wyważone. Również w zakresie wymiaru kary łącznej uwzględnione zostały konieczne w tym zakresie dyrektywy, a tym: liczba popełnionych przestępstw, bliskość czasowa między nimi oraz rodzaj naruszanych tymi przestępstwami dobra. Tym samym tak orzeczone kary: jednostkowe i łączna pozbawienia wolności, są karami sprawiedliwymi i adekwatnymi do stopnia społecznej szkodliwości poszczególnych czynów. Wymierzone kary uwzględniają, stosownie do art. 53 § 1 i 2 kk, wszystkie okoliczności przemawiające tak na korzyść jak na niekorzyść oskarżonego, a więc decydujące o ostatecznej inwersyjności tej kary. Stąd też nie ma racji apelujący twierząc, iż orzeczone wobec oskarżonego kary bezwzględno pozbawienia wolności, a następnie kara łączna są rażąco niewspółmierne w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Rozważając zasadność zarzutu z art. 438 pkt 4 k.p.k. Sąd Odwoławczy musi wziąć pod uwagę, że chodzi o ocenę, czy zachodzi niewspółmierność kary, co istotne, w stosunku do społecznej szkodliwości czynu, stopnia zawinienia oraz realizacji celów kary, która jest "rażąca". Ustalenia dokonane w tym zakresie przez Sąd I instancji nie wykazują błędu. Stąd też Sąd Okręgowy podziela rozważania Sądu Rejonowego, który jako okoliczności obciążające w sprawie eksponował wysoki stopień społecznej szkodliwości czynów dokonanych przez oskarżonego oraz jego uprzednią karalność. Dostrzegł on również wszystkie okoliczności o charakterze łagodzącym, a w tym właśnie postawę procesową podsądnego. Suma tych okoliczności trafnie doprowadziły do przyjęcia, iż jedyną trafną reakcją prawną jest wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w łącznym wymiarze roku i ośmiu miesięcy pozbawienia wolności, która mając na względzie zasady kształtowania tej kary orzeczona została na zasadzie asperacji. Trzeba także pamiętać, że surowość kary łącznej powinna wzrastać wraz z liczbą popełnionych przez oskarżonego przestępstw i musi być orzeczona w stopniu niezbędnym dla osiągnięcia celów indywidualnego oddziaływania. Stosowanie zasady pełnej absorpcji, jak i pełnej kumulacji, to rozstrzygnięcia skrajne, które znajdują uzasadnienie w zupełnie wyjątkowych sytuacjach, a taki – w uznaniu Sądu Okręgowego – w rozpoznawanym przypadku nie zachodził (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 7 marca 2017 r., II AKa 486/16). Stąd też Sąd Odwoławczy podzielił ustalenia Sądu Rejonowego tak w zakresie ustaleń faktycznych jak i kary. Pomimo tego jednak zachodziła konieczność zmiany zaskarżonego wyroku. Wynikało to z tego, że wartość zabranego w celu przywłaszczenia mienia opisanego w czynie IV komparycji wyroku (czyn przypisany w punkcie 3 części dyspozytywnej) wynosiła 500 złotych, a zatem w chwili orzekania przez Sąd II instancji kwalifikowała ten czyn, jako wykroczenie. Zgodnie, bowiem z art. 2 pkt 7 ustawy z dnia 27 września 2013 roku o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, która weszła w życie z dniem 9 listopada 2013r., art. 119 § 1 k.w. otrzymał następujące brzmienie: „kto kradnie lub

przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą, jeżeli jej wartość nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny.” Minimalnym wynagrodzeniem od dnia 1 stycznia 2017 roku jest kwota 2000 złotych zaś ¼ tejże kwoty to 500 złotych i to ta kwota – na chwilę obecną - stanowi granicę pomiędzy wykroczeniem z art. 119 § 1 kw, a przestępstwem z art. 278 § 1 kk, albowiem oba te przepisy penalizują kradzież. Skoro, zatem ustalona w punkcie IV zaskarżonego wyroku wysokość skradzionego przez podsądnego mienia wyniosła 500 zł, czyli nie przekroczyła koniecznej granicy 500,01 złotych dla uznania czynu tego za występki z art. 278 § 1 kk, to czyn ten pozostaje wykroczeniem określonym w art. 119 § 1 kw, którego karalność ustała z dniem 28 listopada 2016 roku. W związku z tym Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że: uchylił orzeczenie z punktu 5 o karze łącznej pozbawienia wolności, ustalił, że czyn zarzucany oskarżonemu w punkcie IV części wstępnej wyroku (przypisany w punkcie 3 części dyspozytywnej) stanowi wykroczenie z art. 119 § 1 kw i postępowanie karne przeciwko oskarżonemu o ten czyn, na podstawie art. 45 § 1 kw w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 maja 2017 roku w zw. z art. 2 § 1 kw umorzył, przejmując koszty postępowania w tej części na rachunek Skarbu Państwa. W pozostałej części tenże wyrok utrzymał w mocy, a następnie - na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk - za czyny zarzucane oskarżonemu w punktach: I, II, III i V części wstępnej wyroku (przypisane w punktach 1 i 2 części dyspozytywnej) wymierzył oskarżonemu karę łączną roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności. O charakterze orzeczonej kary zadecydowały te same względy, jakie przyjął Sąd Rejonowy, które zgodnie z uwagami poczynionymi wyżej Sąd Odwoławczy w pełni podzielił. Również wysokość orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności oparta została na analogicznej zasadzie, jaką wykorzystał Sąd Rejonowy, z uwzględnieniem koniecznego związku podmiotowo – przedmiotowego między przestępstwami objętymi węzłem kary łącznej uznając ją, w tym kształcie, za karę adekwatną i słuszną.

Sąd Okręgowy rozstrzygnął także o kosztach procesu, zwalniając od ich uiszczenia podsądnego i przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa. Wynagrodzenie za wykonywanie obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym przyznane i ustalone zostało w oparciu o art. 618 § 1 pkt 11 kpk oraz § 4 ust. 1 i 3 oraz § 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. 2015 poz. 1801).

Z powyższych względów Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku

SSO Anita Jarząbek – Bocian SSO Jacek Matusik SSO Ludmiła Tułaczko